

Гимназијалац

Садржај

Реч уредника

Отварање школске 2018/2019. године.....	3
Одисеја дванаестих разреда.....	4
Једном.....	6
Свакодневна питања једног средњошколца.....	7
Ученици наше гимназије на олимпијади у роботички.....	8
Бруцошијада.....	10
Нек се сретнемо за 10 година.....	12
Припреме - Бечеј 2018.....	14
Нешто између јаве и сна.....	16

„Гимназијалац“

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, школска година 2018/2019. број 1.;

Уредник: Тамара Зечак

Редакција: Ања Реџовић, Анастасија Ачански, Марта Михајловић, Миона Мејић, Софија Цветковић, Јована Ђошић, Огњен Малушић, Теодора Радан

Технички уредник: Зоран Меселџија

Дизајн: Огњен Малушић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура и Драгана Меџелџија

За издавача: др Јованка Ластаћ, директор

Издавање је помогло Министарство за хумане ресурсе

Драги моји СОШИГ-овци!

Лето се све брже ближило крају, а то је значило само једно, да ускоро почиње нова школска година. Знам да је већини од вас то тешко пало. После два и по месеца уживања на плажи или на базену, у касним изласцима, дугом спавању до подне, неразмишљању о било каквим обавезама требало се вратити у реалност. Учење, контролни задаци, испитивања... све нас то чека и ове школске године. С обзиром да је прошло више од два месеца надам се да сте се већ полако привикли на то. Посебно бих желела да поздравим наше бруцоше. Претпостављам да вам је било тешко да напустите своју породицу, град, пријатеље и уопште промените свој живот из корена, али сам исто тако сигурна да ћете се брзо навићи на живот у једном од најлепших европских градова. Верујем да вам још доста ствари није јасно и да сте још уплашени и збуњени, али временом ћете се навићи на правила, живот у дому, бројне обавезе, ново друштво, проба хора, тренинге кошарке, одбојке или фудбала, новинарску или ликовну секцију и све оно што СОШИГ са собом носи. Истражујте, питајте ако вам нешто није јасно, угледајте се на старије СОШИГ-овце и уживајте у новом, лепом и занимљивом поглављу у вашим животима!

У овом броју Гимназијалца моћи ћете да сазнате и прочитате како је прошао први дан школе, све о екскурзији наших драгих матураната, како су десетаци покушали да „загорчају“ живот нашим бруцошима и како су текле припреме за овогодишњу Бруцошијаду као и то како су деветаци доживели исту. Ту су и извештаји са овогодишњих припрема наших успешних спортиста. Надам се да ће вам се такође допасти и текстови наших креативних ученика без којих ни овај број никако није могао да прође. Да не дужим превише, желим да вам испред редакције Гимназијалца пожелим срећну и успешну нову школску годину!

До следећег броја!

Тамара Зечак, 10.ц

Отварање школске 2018/19. године

Поводом почетка нове 2018/2019. школске године, 3. септембра је у сали за физичко васпитање приређена свечаност којој су присуствовали сви ученици од 1. до 11. разреда. Свечаност је отворена српском и мађарском националном химном, а потом су Зоран Остојић, будимпештански и Никола Почуча, калашки парох, заједно са вероучитељем Ђаконом Зораном Живићем, одржали обред призивања Светог духа. Програм је настављен извођењем

рецитација ученика основне школе на српском и на мађарском језику, које је пратила песма „Кад нисам у мојој школи“, такође у извођењу основаца, уз помоћ професорке Оливере Мунишић и декорације коју је припремила професорка Изабела Борза. Првацима су пакетиће за полазак у школу предали ученици 4. разреда. Као овогодишњи бруцош, могу рећи да сам и сама уживала у свечаности и

наступу наших млађих другара. Следећа се ученицима обратила директорка др Јованка Ластих, која је рекла какве се све промене дешавају и какве нас нове ствари очекују у овој школској години. Са великим задовољством је изјавила да јој је врло драго што је сала испуњена тако великим бројем ђака. У забавишту, основној школи, гимназији, ђачком дому и библиотеци „Никола Тесла“, заједно са школама у Ловри и Сегедину, ове године свеукупно је уписано 539 деце, што су фантастичне вести и велики успех, а поред тога отворено је још једно ново крило школе. У новом делу радиће позоришна секција и обновљена, премештена библиотека, која ће се налазити на месту бивше ауле. Такође ће бити оспособљени и нови кабинети за српски и енглески језик. Рекордан број ученика (чак 100) уписано је и у четири одељења 9. разреда. У Ловри је у први разред уписано 7 ученика, а у школи у Сегедину 8. За крај свечаности, директорка је пожелела свима пуно среће у предстојећој школској години, а потом су сва одељења испраћена до својих учионица, где су провела неколико часова са својим одељенским старшинама.

Ања Реџовић, 9.б

Одисеја дванаестих разреда

„За име света, зашто овако рано?”

„Госпoде Бoжe, гдe је тај Никола већ више? Отишао је да купи доручак пре пола сата и још га нема!”

„Братеее, тако се давно нисмо видели! Како је било на распусту?”

„Није да смо га провеле заједно...”

Све од наведеног, плус узвик разредних старешина Алена Нађа, Кристине Бекић и Мирјане Трагор „Хајде, у аутобус!” обележили су јутро 31. августа, почетак екскурзије 12. разреда Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти. Да... Док су се наши вршњаци широм света припремали за школу, ми смо се спремали за Италију. И Италију смо, вала, и добили.

Путовање је почело са 45 минута закашњења који су се некако, још увек је нејасно како, на крају претворили у шест сати закашњења... Али нема везе, није матурска матурска ако након пута осећате доње делове тела укочене од седења у аутобусу, наравно. Прва станица била нам је Трст, пресладак приморски градић кроз који смо, нажалост, успели само да протрчимо, задржавајући се једино на главном тргу где је професор Ален Нађ преводио са мађарског речи водича који није говорио енглески. У аутобусу нам је, на путу ка Риминију речено да ћемо добити само хладну вечеру. Па, у реду. Међутим, сцена у којој три разреда гладних, укочених и уморних ученика напада три тепсије хране у један ујутро по принципу „ко први до девојке, његова девојка”, је заиста сцена за памћење. Храна је врло брзо нестала. После вечере имали смо срећу да искусимо чари купања на пустој плажи. Било је један ујутро. Сутрадан смо се, орни и расположени за наставак, обрели у Сан Марину, граду-држави са прелепом тврђавом на врху брда кроз коју воде уске улице, некада стрме, али свеједно препуне цвећа и до које се може попети гондолом. Или само спустити, без обзира на повратну карту. Било како било, наш боравак у романтичном Сан Марину, препуном малих златара и сувенирница, покварио је плјусак који се изненада обрушио на све нас, заустављајући наше истраживање. Једва смо се некако спустили с тврђаве и дошли до аутобуса, а добар део нас је био потпуно мокар. Пут се наставио до Рима.

Прво јутро у Риму провели смо у путу од предграђа Монтеротондо до центра града. Сви смо били веома узбуђени због тога што ћемо ускоро видети град о коме смо толико слушали.

Спомињу га као престоницу уметности, град-музеј, врхунац архитектонског стваралаштва, центар хришћанства... Једва смо чекали да га видимо и није нас разочарао. Од велелепног Пантеона, преко калдрмисаних улица препуних архитектонских бисера, затим фонтане Ди Треви која заслепљује својом лепотом и Трга Венеције на ком се налази споменик краљу Италије – Виториу Емануелу, па све до Колосеума, једног од чуда Старог света и главног обележја Рима у који смо имали ретку прилику да уђемо бесплатно,

захваљујући срећном обрту и прецизној резервацији од стране агенције (еврићи, где ли сте?). Приликом обилажења историјских споменика, своје познавање историје уметности, затим опште историје као и свој непресушни смисао за хумор, показали су професор Ален Нађ и професор Бојан Белић, а сигуран курс и правац нам је постојано показивао црвени кишобран у рукама нашег водича (иако смо сви упорно пратили жути). Након краћег кружења по железничкој станици, успели смо да нађемо перон са ког воз полази за Монтеротондо, да би нас, можда пет минута након што је воз кренуо, наш водич подигао све на ноге панично покушавајући да нам објасни да смо сели на воз у погрешном смеру. Онако уморни, питали смо куда овај воз води. На аеродром. Па добро, кад смо већ кренули... Мистерију решава професорка Изабела Борза која је, сазнавши о чему се ради, збуњено показала на екран на коме је као следећа станица светлело „Монтеротондо”. Прву ноћ у Риму/Монтеротонду, сви смо, изморени целодневним пешачењем још пре поноћи били у дубоком сну.

Сутрадан, као и увек, имали смо подоста времена да обиђемо катедралу Светог Петра и видимо једну од најславнијих Микеланђелових скулптура – Пијету. Затим, са мањим трзавицама пошли смо у Ватикан. Ученици и професори који су одлучили да посете ватиканску збирку имали су прилику да виде неке од најпознатијих скулптура античког доба, затим дела Рафаела који је осликао Папине одаје, као и Микеланђелов свод Сикстинске капеле који оставља без даха. Ноћ смо провели у хотелу близу Сијене. Сутрадан, пошли смо у Сан Ђимињано, град вина и сирева, који ће нам, иако смо мало времена провели тамо, сигурно остати у сећању због своје лепоте И најбољег сладоледа на свету. Пут се наставио до Пизе, где смо се сликали испред кривог торња у најразличитијим позама. Унапред смо се радовали вечери, очекујући коначно тај хотел на плажи и купање цео сутрашњи дан, те смо с нестрпљењем ушли у аутобус и наставили пут. Касније смо схватили да од хотела на плажи до плаже треба два сата. Аутобусом. Океј. Дочекаћемо ми ту плажу.

Коначно, последњи дан, имали смо четири сата слободно, да ли за плажу да ли за тзв. Фешн Стрит. Или за вашарске игре на које смо укупно бацили баснословне суме новца. Мислим да су испунили квоту за један део сезоне само на нама који смо одлучили да играмо... Убрзо смо се сви скупили испред аутобуса и кренули пут Будимпеште.

Све у свему, кад се све сабере и одузме, када се окрене човек на све перипетије, заврзламе и хаварије, али и када узме у обзир све прелепе моменте, шале и провале, може се са сигурношћу рећи да је ово било једно путовање које бих назвала Одисејом дванаестих разреда. Са много више хумора, наравно.

Анастасија Ачански, 12.ц

Једном...

Једном сам покушала да побегнем. Не питај ни како, ни од чега. Једном не тако давно, била сам у бекству. Трчала сам брзо колико су ме троме ноге носиле. Таман кад сам мислила да сам довољно брза да побегнем, дах ми стаде, а са њим и ја. Наставих након пар секунди, али не више тако брзо као онда. Нога за ногом се вукла, а оно је било све ближе. Само сам чекала да осетим руку на свом рамену и стисак што вуче у бездан. Такве мисли су ме поново терале да трчим. Чак и без ваздуха настављала сам. Јер ме стизало. Ишло ми је за петама и било је све ближе сваки пут кад бих застала. Зато сам настављала да трчим. Стопала су лупала час о бетон од трња и ветар је секао. У свом том мом силном бекству, живот се смешио. Један живот преступника и бегунца. Но нисмо ли то сви? Бежимо читав живот од нечега. Чак не знамо ни од чега, али се пак бојимо да нам је за петама. Да ће нас зграбити сваки час. Разлика је само што неки трче сами, неки са другима, а неки чак скачу и прескачу, остављајући их у блату и на милост и немилост створењу од којег сви толике силне године беже. Ни не осврћу се чак од силног страха. Хитају напред брзо. Нико ми никад није рекао шта је на крају стазе. Нико ми никад није рекао шта се деси ако станеш на пола. Мада, ако их погледате сви истом заврше. Једноставно на неком делу стазе ће вас престићи или заостати за вама и више их никад нећете видети. Не чини ли их то истим? Да ли читав живот бежимо од оног чему заправо хитамо? Ко зна, вероватно је разлог томе ова чудна стаза којом и ја сад трчим. Једна чудна кружница на којој смо сви. Нико никад није отрчао два круга. Можда је само прешао на другу лепшу стазу, са бољим погледом на Дунав и Пешту? А можда је и остао негде тамо иза нас. Нема начина да сазнамо како та чудна стаза што је живот зовемо, ради. Ја и сада трчим, али није свачије парче стазе исто. Не трчимо сви под истим делом неба. Неко је можда вештији, а неком су просто неудобне патике па би свој круг да заврши намерно, својом вољом и без потребе. Неком су ноге постале тешке па је пао. Многи би га можда и подигли да је било начина да опет трчи, али није. Идући пут кад будем трчала поред Дунава мање ћу мислити. Није добро за мој део стазе да ме толико дуго чека.

Марта Михајловић, 11.6

Свакодневна питања једног средњошколца

Да ли знате онај осећај кад сте сами? Хиљаду људи је око вас али и даље се осећате сами, и никога није брига да ли сте ту или нисте. Иако ти људи знају ваше име, презиме, одакле долазите и чиме се бавите у животу, то не значи да вас они познају. Морате знати да никада, али просто никада нисте сами. Увек у сваком тренутку постоји неко ко вам посвећује пажњу. Не мора то да значи да је увек уз вас или тако нешто, само ако мисли на вас у том тренутку, то је довољно. Нико вас не разуме, несхваћени сте? Не трагајте за особом која ће вас разумети, тражите особу коју ви можете да разумете, тада ће и она разумети вас. Поставили сте себи питање зашто постојим? Свако постоји са разлогом и свако има своју „улогу“ на овом свету, само је треба пронаћи. Ако довољно желите нешто и ако сте довољно упорни то ће вам се и остварити. Да бисте пронашли себе, морате поштовати и волети себе, а тако и друге. Постоје неки проблеми који вам не дају мира? Не размишљајте о њима, размишљајте о начину решавања тих проблема, јер размишљањем о проблемима ми несвесно дајемо тим проблемима на значају и они у нашој глави постају већи.

„После кише увек долази сунце“. Прво се мора десити нешто лоше, да би се десило нешто добро. Навикните се на то, то се зове живот. Успони и падови су свакодневна ствар ако нема тога, нема ни нас. Ако сте се икада запитали постоји ли судбина и зашто је баш оваква ваша судбина, могу вам само рећи да ми сами стварамо своју судбину, нашим одлукама кроз живот. Битно је слушати себе. Савети других људи вам могу, а и не морају помоћи. Ако послушате себе и своје срце знаћете да је то исправна одлука. Ако вам неко други каже да је то неисправно и да сте то требали другачије да урадите, ја вам могу рећи да вам та особа није потребна у животу. Права особа ће вам то рећи овако: „Еј, ја то не бих тако урадио, али то је твоја одлука и каква год да је ја њу поштујем и подржавам.“ Слушајте савете и мишљења људи који су вам драги и којима верујете. Немојте зависити од свачијег мишљења, зато што тада живите живот који би они хтели да живе (тада то нисте ви, него они) не осврћите се на прошлост, ако морате сетите се лепих ствари, уживајте у сваком тренутку живота, гледајте на будућност, будите креативни, стварајте нешто ново. Радите и посветите се максимално стварима које вас чине срећним: правите колаче на пример, можда сте баш ви рођени за то. Трудите се да сваког дана научите нешто ново, да из дана у дан напредујете како психички (духовно) тако и физички. Осећаћете се срећно и испуњено када будете остварили неку врсту успеха у нечему што волите, а за то сте потребни ви и само ви. Не треба вам нико други да бисте то постигли. Можда вас сада ништа не занима, не проналазите се ни у чему, ништа вас не привлачи? Па пробајте да се сетите, када сте били мали и када вас је неко питао шта ћеш бити кад порастеш, није баш случајан био тај ваш одговор. Ја сам на пример хтео да постанем кувар, по цео дан сам седео у кухињи и учио рецепте моје баке. Можда сте хтели да постанете пилот, а нисте имали прилике да летите авионом, истражујте о томе, читајте књиге, користите интернет, распитујте се код људи. Можда вам се то стварно свиђа, а можда и не. Пронаћи ћете себе кад тад, само будите упорни и дајте себи времена!

Огњен Малушић, 10.ц

Ученици наше гимназије на олимпијади у роботизици

На позив Интернационалног ФИРСТ Комитета (FIRST Global), ученици Српске гимназије „Никола Тесла“ из Будимпеште и београдске гимназије „Креативно перо“ су, заједно са својим менторима, представљали Србију на Олимпијским играма у роботизици које су ове године одржане од 15. до 18. августа у Мексико ситију, главном и највећем граду државе Мексико. Олимпијско такмичење се састојало у решавању проблема модерног света који се огледа у утицају различитих извора енергије на животну средину човека. Такмичари су

решавањем задатака из различитих области покушали да дају одговоре на овај велики глобални проблем.

Ти одговори ће бити полазиште

за проналазак решења за

бољу заштиту животне

средине од штетних

утицаја. Општи циљ

овог пројекта је јачање

свести о важности

СТЕМ образовања,

као дугорочне

опције за будућност

младих људи и

пружање подршке

интеркултуралној

сарадњи и

разменама. Посебан

значај ових „научних

игара“ је у томе што је акценат на заједничком раду тако да

тимове чине ученици из различитих земаља. Циљ је да се развија свест о томе

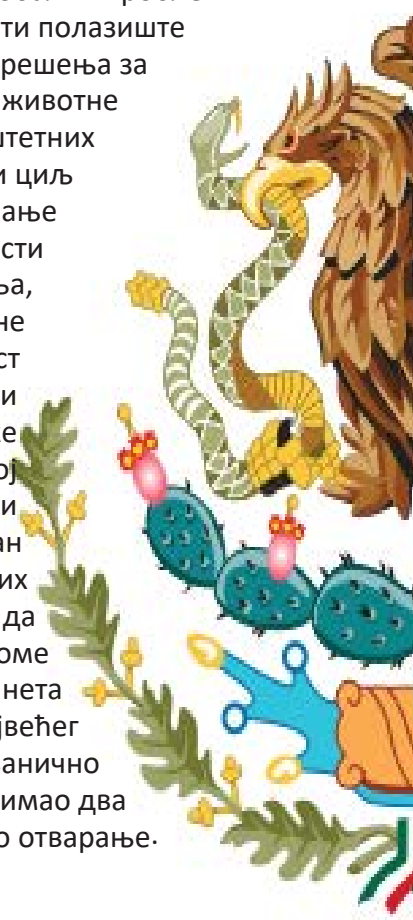
да само заједничким радом свих младих људи у свету може се сачувати планета

Земља од негативних утицаја савремене индустријске производње као највећег

корисника топлотне енергије. Првог дана Олимпијаде, 15. августа је званично

почело такмичење тако што су одржана пробна такмичења. Наш тим је имао два

таква такмичења и у оба победио. Сутрадан, је било свечано, спектакуларно отварање.

Дошао је чак и председник Мексика што је била велика част за све учеснике јер се он ретко појављује у јавности. Истог дана наш тим је у првој рунди такмичења, био у алијанси са тимовима Суринама и Коста Рике а у другој са тимовима Хонг Конг-а и Шпаније. И са екипом Мађарске су у једној борби били заједно у алијанси. Имали су са њима лепу комуникацију. Договорили су се, да након повратка са такмичења, посете једни друге и размене искуства. У суботу, 18. августа је одржано финално такмичење и церемонија затварања на којој је био градоначелник Мексико Ситија. Наступио је велики симфонијски оркестар а после њега је био концерт веома популарне групе у свету Black Eyed Peas. Колико је пажње поклоњено у Мексику овом такмичењу, поред наведених угледних гостију, најбоље показују и чињенице да је јако пуно медија извештавало о њему, да је Арена, где се одржавало такмичење, била стално пуна и да је мексичка национална телевизија по цео дан преносила догађања у њој. После такмичења организатори су организовали свечану прославу, њихову чувену Фиесту, где се уз музику и игру служила национална мексичка храна. Пре самог такмичења учесници су имали слободан дан за обилазак културно историјских знаменитости. Да у Теотихуакану виде пирамиде сунца и месеца. А посебан утисак на њих је оставио Астешки календар сунца урезан у камену који се чува у Националном антрополошком музеју.

Позиви за нова такмичења

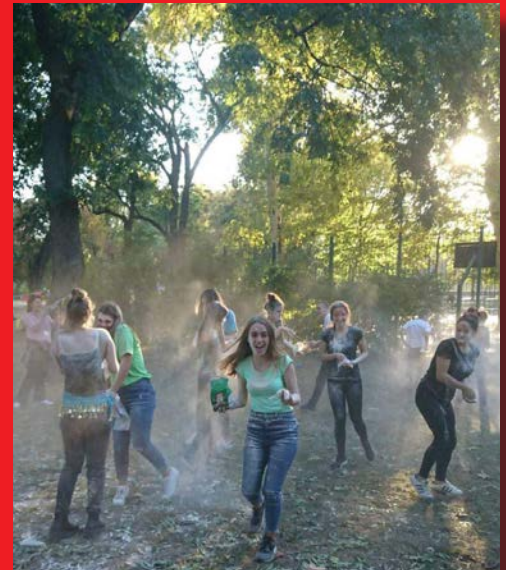
Наши репрезентативци су добијали подршку и честитке са свих страна и они се овим путем захваљују свима на томе. Посебну захвалност ипак упућују директорки школе др Јованки Ластић која им је омогућила да оду на ово престижно такмичење и менторима који су са њима вредно и посвећено радили. Такмичења у роботизици су популарна у целом свету. А пошто су наши ученици већ две године за редом били прилично успешни, посебно са оригиналним решењима за роботе, сви организатори би волели да их виде и на њиховим такмичењима. Тако су за следећу годину већ позвани у Тунис и у Русију где се одржавају слична такмичења. Подсећамо наше читаоце да су ученици ове две школе прошле године учествовали на Олимпијади у роботизици која се одржала у Америци где су решавали такође глобални проблем чишћења воде од штетних материја. Њихов робот, кога су у шали звали Хрчак, био је једно од најуспешнијих решења што је изазвало пажњу организатора, те је уследио позив за овогодишњу Олимпијаду.

Бруцошијада 2018-SOŠIGWOOD

Бруцошијада је традиционални догађај који се манифестује у нашој школи дуги низ година. Она означава наш почетак у новој заједници школе „Никола Тесла“. Сви су подједнако узбуђени колико ученици, толико и професори, док нам наши организатори спремају занимљиво упознавање кроз смех и шалу.

Овогодишња Бруцошијада се одржавала 5 дана. Свако од нас је са узбуђењем излазио на ходнике. Сваког дана је била друга тема, а пространи ходници школе су били украшени у складу са тим темама. Главна тема је била „SOŠIGWOOD“. Изазови су нам се одржавали у дворишту школе. Имали смо многобројне задатке које смо требали да урадимо, али наравно ту су биле и казне за лоше урађене задатке. Најзанимљивији задаци су били „мењање пола“ и „плес са звездама“. Ученици су морали да „промене“ свој пол, девојчице су се облачиле у мушку одећу, а дечаци у женску. Дечаци су на крају дана завршили са разнобојним сенкама и карминима на својим лицима, док су се девојке смејале својим разним брадама и брковима. Уследило је ходање по „модној писти“ уз музику и осмех. За задатак „Плес са звездама“ играли смо разне плесове од хип-хопа до танга. Сваки организатор је имао своју своју групу са различитим плесовима. Добили смо и разне реквизите као што су романтичне руже, које су „парови“ морали да размене (помало безуспешно), или шарене мараме са звончићима. Уз неколико неспретних покушаја успели смо да преживимо. Последњег дана Бруцошијаде ишли смо на одређене локације по граду и тражили „благо“. Имали смо бројне загонетке помоћу којих смо могли да га нађемо. На крају дана сви смо завршили умазани бојама и посути брашном како од стране организатора тако и од нас самих. У петак предвече у школској сали су се читале наше прозивке. Читању прозивки су присуствовале и директорке школе и ђачког дома др Јованка Ластих и Јулијана Которчевић, професори и разредне старешине деветих и десетих разреда, организатори Бруцошијаде и наравно ми бруцоши.

Морам признати да су десетаци смислили веома креативне и смешне прозивке. Након овога је пуштен филм који је био посвећен протеклим данима који нас је још једном потсетио на све „муке“ које смо морали да преживимо, а онда је уследила журка која је означавала крај Бруцошијаде.

Драго нам је и надамо се да ће се овај догађај манифестовати још дуги низ година у нашој школи, јер сам сигурна да ћемо га ми памтити цео живот.

Миона Мејућ, 9.а

Бруцошијада из угла организатора

Нова школска година за деветаке у нашој школи представља ново искуство и сасвим другачији септембар од претходних, али и десетим разредима овај септембар остаће посебно упамћен и нимало лак због припреме традиционалног догађаја познатог као Бруцошијада. Догађај чији је циљ да што више зближи и упозна бруцоше са десетацима створио је праву пометњу. Ми,

десетаци, схватили смо да нас чека велики посао и да је времена јако мало и због тога смо већ друге недеље септембра кренули првим корацима организације. Идеја је било доста о самој теми Бруцошијаде, а самим тим и несугласица је било јако пуно. Толико пута смо се договорили око нечега, па би исто то после два дана скроз променили идејом која је изгледала боље. Трудили смо се да радимо као тим и увек слушамо један другог. Овај догађај подигао је целу генерацију на ноге са обзиром да је предвиђено да Бруцошијада траје пет дана и да сваки дан треба да буде посебан. Договорили смо се да прва три дана буду заједничка, а четврти дан смо одрадили унутар одељења водећи деветаке на разна места у Будимпешти и тај излет учинили још занимљивијим дајући им разне задатке, казне и награде. Желели смо да осмислимо свестрану тему са којом би могли да уклопимо разноврсне задатке и на занимљив и духовит начин нашим првацима направимо искрену и срдачну добродошлицу. Преко пустиња и прашума, које су кружиле као тема, наша школа засијала је у стилу “

SOSIGWOOD-a”. Задаци су били осмишљени са намером да се сви добро забаве и судећи по задовољним лицима и широким осмесима наших првака за време и после Бруцошијаде, и професори и ми се слажемо да смо у томе успели. Много смеха и лепих ситуација које су нас још више зближиле и учврстиле пријатељство док смо обављали куповину, испробавали задатке, правили декорацију, вежбали кореографије, сликали се и снимали, сигурна сам да ћемо понети као једну од лепих успомена из наше гимназије. Прави изазов нас је чекао на крају када смо требали да смислимо прозивке за скоро 100 нових првака. Свако од њих је са неизвесношћу очекивао како ћемо га описати кроз кратку песмицу, а на само нама познат начин, податке о њима смо вешто искористили и смислили оригиналне прозивке. Наши покретачи и подршка током целог овог догађаја су биле наше разредне старешине без чијег искуства, труда и великог разумевања за све не би све ово добило крај који нико није очекивао. Тимским радом, позитивним размишљањем и креативношћу још једном смо потврдили да је наша школа место где се стварају лепе успомене и пријатељства за читав живот.

Софија Цветковић, 10.ц

Нек се сретнемо за десет година

Једна клупа и даље чека. Превише разбацаних (о)сећања.

Нешто што је можда било, а као да није.

„Као сан што траје два пута дуже од ноћи у којој је сањан“

Тежину твојих корака схватила сам тек много након што си отишао.

Ниси ми оставио ни поруку, ни писмо, али је ипак много тога било речено.

Једна улица и даље чека, и даље је пуста.

И нема ко да баца украдене ролне празних рачуна из продавнице преко тролејбуса.

Возач нам се сада подсмева.

Јел видиш шта смо урадили?

Више се не сећам ни због чега сам била љута.

Једно клизалиште и даље чека.

Било је превише хладно те зиме, прсти ми се и дан данас следе само кад се сетим.

Мада те зиме смо се некако и дочекали.

Сад више не знамо ни да ли чекамо ни шта чекамо.

Добро, можда само ја не знам.

Није прошао ни један дан, а да се нисам сетила.

Један сунцокрет на столу више не чека.

Више ни не вене, јер је потпуно увенуо.

Савио се и расплакао на сред улице једног маја.

То је био дан кад се ваза сломила.

Престали су да чекају сви возачи и контролори.

Чак су и родитељи рекли: “Дођите кад хоћете, не чекамо вас.”

Не чека нас ни туга, ни страх од новог.

Не чекају нас више ни посластичари, ни жуте вунене капе, ни шарене косе.

Не чека нас ни добра музика, нити књиге без краја.

Један жути метро више се ни не сећа.

Јутра у Новом Саду и возови су нас заборавили.

Јел знаш да бих те препознала по мирису?

Препознала бих те по ритму корака.

Данас ми се од много људи учинило да си ти,

Али, сигурна сам да бих осетила и знала када би се заиста појавио.

Да ли си некада послушао песму „Осећам и знам“ групе Зана?

Нема везе, ионако ниси ти.

Да ли знаш да сам тај дан изашла на сред улице и вриштала?

Мрзела сам све што је лепо.

Константин Симонов је, својој љубави,

док је био у рату написао песму о чекању толико моћну да је променила исход тог истог рата.

И даље не верујеш? Нема везе, ја и даље чекам.

И зато,

нек се сретнемо за десет година.

И.Г.

Припреме - Бечеј 2018.

Нова школска година, нове обавезе, нови успеси... Протекли летњи распуст нас је, признајем, мало улењео, али дошло је време за „буђење“.

Наше буђење почело је спортским припремама у Бечеју – малом граду на обали Тисе. Као и претходне године, испред школе стајала је група од 39 наших најбољих спортиста који су били спремни за нове изазове који их чекају. Пут до Бечеја прекинули смо музиком, причом и добром атмосфером.

Овогодишње припреме трајале су 6 дана, од 16. до 22. септембра. Тренинзи су се одржавали 2 пута дневно у добро познатој сали под будним оком професора Дејана Младеновића и Немање Томашевића, тренера мушке и женске кошаркашке селекције као и Естер Лутер, тренера женске одбојкашке селекције. Свакодневни кондициони и тактичко-технички тренинзи, који су понекад били напорни, нису истрошили сву нашу енергију, стога смо увек имали воље и снаге за дружење, па су ходници смештаја између тренинга били препуни наших спортиста, а веселу атмосферу је испуњавала музика. Кошаркашице и одбојкаши си имали и јутарње трчање, док су кошаркашице своје поподне проводиле гледајући кошаркашке видее са тренером, и причајући о новим акцијама за предстојеће утакмице. Такође смо имали прилику да заједно са мушком кошаркашком екипом бодримо одбојкашки тим у неизвесној утакмици у којој је наш тим однео победу над екипом „Либеро“ из Бечеја, резултатом 3:1. У недељу након доручка кренули смо назад у Будимпешту.

Све у свему, Бечеј нас је и ове године лепо угостио. Захваљујући нашим тренерима који су вредно радили са нама, спремни смо да храбро идемо по злато које нам и припада – НАПРЕД, ТЕСЛА!

Јована
Ђошић, 10.б

Нешто између јаве и сна

У једној руци торба спакованих успомена,
А у другој стегнута шака жеља.

Одлазим без суза

Корацима, без путоказа

Без куће и дома и својих родитеља.

Испред зграде ме чека кочија коња са крилима златним
И безимена мапа за пут непознати.

Чују се потковице коња

И бљесак мојих трептаја

Са послатим пољупцима и махањем руку

Напуштам своју сигурну луку.

Прелазим планине, па затим морске дубине

Које чувају тајне вредније

Од скупоцених хотела, познатих мобитела...

Прелазим села и градове,

Успехе и падове

Али желим да наставим да сањам,

Да облаке видим ко из њих плаче

И зашто нам сунце у своје одаје одвлаче?

Није ли ово крај?

Погледај!

Да ли граница постоји и ако је стварна

Да ли ја на њој стојим?

Никада немојте стати,

На вашем путу никога немојте издати!

Маштајте, сањајте, волите

И понекад од љубави оболите,

Банчите, пијанчите, остављајте и будите остављени

Живите и доживите, пијте кафу и причајте

Водите дуге разговоре и избегните изговоре.

У своју веру верујте, туђу поштујте

Покисните певајући и на крају крајева

Кад станете на граничну линију

Заспите свој живот обожавајући.

Јер ипак је живот нешто између јаве и сна...

Теодора Радан, 10.ц